

Звучить лірична українська мелодія, на фоні якої говорить читець.

Тобі, найкращая перлино
Моїх розбуджених надій,
Тобі, що зवेशся Україна
І в цей життєвий буревій,
Тобі, що постаті козачі
Для нас змальовуєш щодня,
Я шлю привіт й бажаю вдачі
У сяйві радісного дня.

(Б. Цибульскийкий)

Україна... Золота, чарівна сторона. Земля рясно уквітчана, зеленню закосичена. Скільки ніжних поетичних слів придумали люди, щоб висловити гарячу любов до краю, де народилися й живуть!

У глибину століть сягає історія нашого народу. Україна має багате й славне минуле. Вона виплекала Запорозьку Січ, славетну Києво-Могилянську академію. Україна виколисала велетнів сили і духу — таких, як Петро Сагайдачний, Богдан Хмельницький, Іван Сірко, Григорій Сковорода, Устим Кармелюк, Юрій Дрогобич, Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка, Михайло Грушевський... Цей перелік можна продовжити й іменами наших сучасників, які примножують славу нашої Батьківщини. І сьогодні ми святкуємо річницю проголошення Соборності нашої держави.

...Народилась Україна Нова,
Небувала, чиста, як дитя,
Україна Зоряної Мови,
Україна Божого Буття!

Україна казки і кохання.
Та Держава, де щезає тлін.
Україна творчого повстання
Для усіх безсмертних поколінь.

Україно, вернись до тебе —
Матері, сторожові вогні,
Ясні зорі і хмарини з неба,
Козаки воскреслі і пісні.

Прийдуть квіти і маленькі діти.
Прийде казка і пташиний спів,
Забринять у просторі сюїти
Всіх дерзань і небувалих снів.
Україно-Матінко! Воскресни!

Тануть сни і котяться в імлу...
І Софія — Мудрість Пречудесна
Вже стоїть на Київськiм Валу!
Побратими, гляньте на руїни —
То ж не прах, не камені прості!
То в Руці Святої України
Всесвіту Ворота Золоті!

(О. Бердник)

Збулося довічне прагнення нашого народу. Збулося те, за що страждали і гинули, боролися і вболівали, для чого жили і працювали мільйони синів і дочок України — впродовж років, десятиліть, століть... Те, що було провідною зорею для геніїв її духу і що було їхнім непозбутнім болем і тяжкою мукою...
Воскресний день настав!.. 1 грудня 1991 року народ України підтримав акт про незалежність.
Слава Україні! Слава! Героям її — слава!
До незалежності Україна йшла довгим, тяжким і жертвним шляхом, дорого за неї заплатила.
За нею — і трагічні, і героїчні сторінки історії нашого народу.

Благослови і вознеси
Болючу правду України,
Що йде від чистої роси,
Що йде від чистої сльози —
Не тільки смуток і руїни.
...І незнищенність України,
Народе рідний, вознеси!

(Д. Кочугур)

Вже скільки закривавлених століть
Тебе, Україно, імені лишали...
Заходять хлопці та дівчата, убрані в національні костюми.

Українка
Любїть Україну, як сонце любїть,
Як вітер і трави і води.
В годину щасливу і в радості мить,
Любїть у годину негоди.

Українець
Яка ж вона довга в століття, у цілі віки,
Година негоди, що люд український гнітила.
Із сивої пам'яті сміло ідуть козаки,
А шаблі — мов блискавка, сині жупани — мов крила.

Козак
До звука звук, струна струні одвітна,
А всі — одвітні серцю Кобзаря,
А вже козацьке військо маком квітне
І спалахнула Хортиці зоря.
Ці звуки, звуки золото-тривожні
Закличний марш: агей, козацтво, в путь.
І, як струна, душа правдива кожна,
З глибин історії, вони ідуть, ідуть.
Гей долиною, гей широкою козаки ідуть.
Виконується пісня «Ой на горі та й женці жнуть».

Українець
Пам'ятаймо, чії ми сини,
Коли будні на серці чи свято,
Знову бачиться з давнини
Україна — зажурена мати.

І зруйнована бачиться Січ,
Де мій пращур лежить серед поля,
А йому похилилась до віч
Україна, немов Тополя.
З'являється в жалобі Мати-Україна.

Україна
Сину, сину... А він мовчить...
Сину, сину, скажи що-небудь...
Жовте листя на вітах тремтить,
І летять журавлі у небо.

Українка
Затуляли чужинці в обіймах наш рот,
І перевертні кривдили зражену мову,
Вилив душу в пісні український народ,
І живе мій народ у співучому слові.
Виконується українська народна пісня.

В підвалинах української державності — і століття боротьби наших предків, і символізована
насамперед в іменах Шевченка і Франка титанічна робота великих просвітителів народного
духу, і сама душа українського народу.

Ми Українці від Тараса,
Мазепи й Сковороди...
Було сліз більше, ніж води.
Нас голодом не раз морили,
І в очі населяли страх.
Ой наші мовчазні могили:
Куди не глянь — по всіх світах....

Не судилося Україні вибороти незалежність у 1917 році, коли впали мури російської темниці
і, здавалося, невольниця Воля усміхнеться всім народам. Держава проіснувала недовго.
Вистояти не було сили. В боротьбі за волю славні сини України віддали найдорожче —
життя... Та народ пам'ятає своїх лицарів і слава про них не вмере, не поляже...

Виконуються пісні «Повіяв вітер степовий», «Гей ви, стрільці січовії».

Терези історії переважили в сторону зла... Наша Україна випила повну чашу концтабірного
соціалізму. За 70 років існування УРСР через концтабори, в'язниці і заслання пройшли
мільйони українських громадян. На розправу катам було віддано цвіт української
інтелігенції... Голод спустошив міста і села України...

Соловки, Сибіри, Магадани...
Вороги народу, де ваш лік?
На душі на думці — скрізь кайдани
Тридцять сьомий розпроклятий рік.
Так мало непогорблених прямих,
Окрилених високою метою.
І хто нас визволить од нас самих,
Від страху перед правдою святою?
Народе мій, до тебе я ще верну,
Як в смерті обернуся до життя.

Своїм стражденним і незлим обличчям
Я, син, тобі доземно уклонюсь.
Тож встаньмо, браття, в цю урочу мить:
Внесіте прапор вільної Держави!
Степів таврійських і карпатських гір
З'єднався колір синій і жовтавий.
Гей, недругам усім наперекір —
Внесіте прапор вільної Держави!
Ганьбив наш прапор зловорожий гнів,
Його полотна в попелі лежали...
Але він знов, як день новий, розцвів.
Внесіте прапор вільної Держави!
Повірмо в те, що нас вже не збороть,
І долучаймось до добра і слави.
Хай будуть з нами Правда і Господь —
Внесіте прапор вільної Держави!

(В. Крищенко)

В зал урочисто вноситься державний прапор України. Виконується гімн.
Виходять дівчинка і хлопчик з хлібом-сіллю на рушнику.

Дівчинка

Хліб-сіть на рушнику несу,
Любов несу всевітню.
Люблю людей я над усе,
Як люблять землю рідну.
Прийміть цей хліб,
Як символ достатку і життя.

Хлопчик

Даруєм хліб на рушнику —
І ніби між серцями сонце сходить,
Таке ясне, неначе згода
Між двох людей і між народів.

Дівчинка

Даруєм хліб на рушнику
На доброту і на взаємність,
І відстані найдальші меншають,
І радісніше жити на віку.

Хлопчик

Допоки хліб — допоки світ,
З ним щастя і великі справи.
Подоба в нього від землі,
А суть — од правди.
Між лавок і фальшивих од,
Між порнографії і страху
Він виросте — новий народ
Що за Україною на плаху.
Він буде добре знати шлях,

Яким ішла його Україна:
Де був капкан, де злоби цвях,
А де насилля і руїна.
Він гляне — Богом із висот — навпіл.
Сурово й пильно гляне,
Мій гордий праведний народ,
Який зненавидить кайдани,
Який над все поставить честь
Свою і славу України...
Під синім небом України
Зазолотилися жита,
У чуйнім серці воєдино
З'єдналась палітра та,
Бо ще дано нам споконвіку —
Душею, що не любить крику,
Єднати землю й небеса.
Дай нам, Боже, сили і снаги,
Щоб цвіли Дніпровські береги,
Щоб жили гуртом, не поодинці
На землі щасливі українці.
Я на рідній мові друзям щастя зичу,
Хай добро хлібину кожному несе.
У гостинну хату щиро всіх покличу,
І вони, я певен, зрозуміють все.
І вони, я певен зрозуміють слово,
Де українська мова пахне барвінково,
Де українська пісня розправляє крило.

III. Підсумок заходу

Ведучий. Україна може вижити і повинна вижити і — насамперед завдяки її культурі. Бо це — єдиний посланець душі України, її людська і творча суть. Час минає, а все, що талановито закарбовано у слові, залишається з нами і залишиться після нас. Утверджуймо Україну Духу, Україну Розуму, Україну Серця — навіки, до нескінченності, — на Радість Світам!

Звучить пісня «Роде наш красний».